

ARKIKÄSITYKSET JA KIELENTEORIAT

Mika Lähteenmäki

Jyväskylän yliopisto

In this paper, everyday knowledge of language, language usage, and language learning are discussed on the basis of data consisting of group discussion and interviews. In our view, the everyday knowledge cannot be represented as a well-defined logical system. On the contrary, it consists of various elements, some of them even contradictory. Everyday knowledge can also be characterised as multivoiced or polyphonic, because knowledge and beliefs clearly derive from different sources. Personal experiences of language use and learning as well as "official" and institutional views are present. In this paper, everyday knowledge is also discussed in the respect of theories of language. The present informants tended to reject a strictly formalistic view of language as an abstract system. On the contrary, they emphasised the communicative, functional and social aspects of language as well as the close relationship that exists between language and culture.

Key words: everyday knowledge of language, awareness

JOHDANTO

Tässä artikkelissa tarkastelen erilaisia kieleen ja sen käyttöön liittyviä arkikäsitteitä. Lähten liikkeelle yksilöiden kokemuksista ja käsityksistä ja vertaan niitä hyvin yleisellä tasolla oleviin kielitieteellisiin ajatussuuntauksiin. Tutkimuksen aineistona on Korkeakoulujen kielikeskuksessa kerätty **Elämää kielen kanssa** -aineisto, joka koostuu kyselylomakkeista, ryhmäkeskustelusta ja yksilöhaastatteluista (aineistosta tarkemmin ks. Dufva tässä teoksessa).

Millaisia arkikäsitteet ovat? Vaikuttaa siltä, etteivät ihmisten arkikäsitteet tai arkiteoriat kielestä, kielenoppimisesta ja sen käytöstä ole läheskään aina yksilöllisiä ja selkeitä. Monesti koehenkilön eri käsitykset olivat ainakin osin ristiriidassa keskenään. Arkikäsitteet eivät myöskään ole staattisia ja aukottomiksi muotoiltuja vaan dynaamisia ja häilyviä.

Aineistosta kävi selvästi ilmi se, että henkilö voi muuttaa käsityksiään sitä mukaa, kun häntä autetaan tulemaan tietoisemmaksi jostakin ilmiöstä. Etenkin ryhmäkeskustelussa koehenkilömme vaihtoivat tai tarkensivat käsityksiään, kun jonkun toisen kommentti sai heidät oivaltamaan, että jotain ilmiötä voi tarkastella myös muista näkökulmista. Tässä mielessä voi ajatella, ettemme pelkästään me tutkijoina olleet hyötyvänä osapuolena vaan myös koehenkilöt kokivat haastattelut ja ryhmäkeskustelut rakentavina ja avartavina.

Käsityksissä oli myös selvästi havaittavissa eri elementtejä. Osa käsityksistä perustui omiin kokemuksiin, osa käsityksistä taas oli muualta tai muilta omaksuttuja käsityksiä, siis eräänlaista vierasta puhetta. Tämän vuoksi maallikkojen arkiteorioita tai käsityksiä voisi luonnehtia bahtinilaisittain polyfonisiksi (Bahtin 1991). Tyypillistä oli lisäksi se, että muualta omaksutut ”viralliset” käsitykset asetettiin usein omien kokemusperäisten käsitysten yläpuolelle:

se on niinku mun henkilökohtane näkemys ja mä en usko et se mikään viisas ois sinänsä

Seuraavassa esitellään koehenkilöiden arkikokemuksia ja niihin pohjautuvia käsityksiä teemoittain, joita ovat **kielen käyttö, kielen oppiminen, kieli ja ajattelu, mitä kieli on sekä kielitaito.**

KIELEN KÄYTTÖ

Selvittäessämme kielen käyttöön liittyviä käsityksiä kysyimme koehenkilöiltä heidän käsityksistään sekä vieraan kielen että äidinkielen käytöstä. Vieraan kielen käytön suhteen erottui kaksi selkeää ryhmää, joita tässä nimitetään **kääntäjiksi ja kieleen sukeltajiksi**. Kääntäjille oli tunnusomaista se, että he näkivät vieraan kielen puhumisen mekaanisena käänносprosessina. Kääntäjät ilmoittivat, että he ensin tuottavat mielessään suomenkielisen lauseen, jonka yrittävät sitten kääntää vieraalle kielelle.

elikkä mä ajattelen ensin sen suomeksi sen ja sitten mä käännän sen mielessäni jollekki vieraalle kielelle

Kieleen sukeltajat taas pyrkivät välttämään kääntämistä ja prosessoimaan ajatuksiaan suoraan vieraalla kielellä.

pyrin englantia suoltamaan niinku aika ilman et varsinkaa suomeks tarviis miettiä mitään...se on vähän katkonaisempaa jos loppuu sanat yhtäkkiä et se sanavarasto yleensä aiheuttaa ongelmia

Edellä mainitut kielenkäyttäjätyyppit eivät ole kuitenkaan absoluuttisia ja pysyviä, sillä henkilön tyyli kielenkäyttäjänä ja -prosessojana voi muuttua ajan myötä. Kääntäjistäkin voi tulla sukeltaja, kunhan hän saa riittävästi harjoitusta. Koehenkilöt olivat varsin usein sitä mieltä, että riittävä harjoittelu autenttiossa kieliympäristössä eli oleskelu ulkomailla saa kielitaidon vähitellen automaattistumaan.

(käänsin) ensimmäisen puolen vuoden aikana et sen jälkeen kyllä ihan automaattista tuli että

Kääntäjille oli tyypillistä, että he kokivat olevansa hitaita. Useat koehenkilöt pitivät ongelmallisena sitä, että sanoman muodon muokkaaminen vie paljon aikaa, mikä vaikeuttaa keskustelun sujuvaa etenemistä. Koehenkilöt kertoivat tilanteista, joissa he olivat prosessoineet sanomaansa niin pitkään, että sen sisältö oli lopulta käynyt epärelevantiksi keskustelun kulun kannalta. Lisäksi monet heistä pitivät puhetta sisällöttömänä, tyhjänä. Syynä sisällöttömyyteen pidettiin sitä, että suomenkielisen ajatuksen on oltava riittävän yksinkertainen, jotta sen pystyisi kääntämään.

ajattelen mahdollisimman yksinkertaisesti suomeksi vielä siis että se on helppo kääntää... vieraalla kielellä kommunikoinnissa on kaikista ikävintä että se on semmosta niinku siis siinä ei oo mitään sisältöä siinä puheessa

Kieleen sukeltajat lähestyivät sisällön ongelmaa hieman eri puolelta. Kieleen sukeltajien mukaan sisällöllisyys edellyttää, että toimitaan kulloisenkin vieraan kielen ehdoilla.

ei siinä oikee voi miettiä sit noita juttuja tavallaa suomen kielellä ja kääntää niitä englanniks vaan se on yritettävä mennä siihen kieleen sisälle ja sitte sen kielen ehdoilla

Sukeltajien näkemyksessä on allaolevana ajatus, ettei kieli ole neutraali koodi, vaan se on kiinteässä yhteydessä ajatteluun, kulttuuriin ja maailmankatsomukseen. He eivät siis ajattele, että eri kielet olisivat identtisiä ja että eri kielet kuvaisivat maailmaa samalla tavalla. Sukeltajien käsitysten voidaan katsoa edustavan **kielellistä relativismia**, vaikka he eivät itse tätä eksplisiittisesti sanoneetkaan. Heille totuus ja todellisuus ovat relatiivisia ominaisuuksia, sillä kielet hahmottavat tai jopa muokkaavat ulkomaailman ilmiöitä eri tavoin. Todellisuus ei voi olla objektiivinen, sillä jokainen kieli luo oman maailmansa. Tästä seuraa, että sukeltajat näkivät jakojäännöttömän kääntämisen mahdottomana ja pitivät käännoästä kielestä toiseen aina kompromissina.

Jos käsitykset vieraalla kielellä puhumisesta olivat rikkaita, niin äidinkielellä puhumisesta koehenkilöillä oli huomattavasti vähemmän sanottavaa. Koehenkilöiden vastauksista kävi ilmi se, että äidinkielen prosessointia on vaikea lähestyä. Syynä tähän pidettiin äidinkielen tuottamisen automaattisuutta. Monen koehenkilön kommentit olivat tyyppiä "en ole koskaan tullut ajatelleeksi" jne. Puhe vain tulee jotenkin.

mää aukasen suun ja annan tulla... ei oo koskaan tullu ajateltuakaan että suomen kielessäki lauserakenne on ihan omanlaisensa

Vieraan kielen tavoin äidinkieltäkään ei välttämättä nähty neutraalina koodina, johon jokin ajatus pakattaisiin. Tässä suhteessa maallikkonäemykset eroavat radikaalisti valtavirtakielitieteen näkemyksistä, joissa viestintää on kuvattu mekaanisena enkoodauksena ja dekodeauksena. Näissä malleissa on yleensä perusajatuksena se, että aktiivinen puhuja koodaa ajatuksensa kielelliseksi viestiksi, joka etenee kanavaa pitkin passiivisen kuulijan korvaan. Kuulijan tehtävänä on mekaanisesti purkaa puhujan lähettämä viesti ja saada tämän koodaama ajatus selville. Tämä näkemys heijastuu myös siihen kieleen, jolla kielestä puhutaan: kieltä kuvataan erilaisten **johto-** (conduit) ja **säiliömetaforien avulla** (ks. esim. Reddy 1978; Leppänen 1994).

Maallikot korostivat, että tuottoprosessissa ei pakata valmista ajatusta johonkin koodiin, vaan ajatus kehittyy sitä mukaa kun puhe etenee kuten seuraavasta esimerkistä käy hyvin ilmi:

äidinkielellä...sitä ei niinku välttämättä ajattele enää et mitä sieltä lopussa tulee vaan se niinku tulee ihan automaattisesti, et en mä niinku etukäteen muokkaa niinku päässäni jotain täydellistä lausetta ja sitte sano sitä vaan että se on niinku ihan sellasella idea-asteella...äidinkielellä se ajatus kehittyy sitä mukaa kun puhuu

Kyseinen koehenkilö näki puheentuottamisen dynaamisena ja interaktiivisena prosessina. Puhuja voi lähteä liikkeelle jostain hyvinkin epämääräisestä intentiosta, joka tarkentuu sitä mukaa kun tuottaminen etenee. Puhuja on jatkuvassa vuorovaikutuksessa kuulijan ja lausuman sosiaalisen kontekstin kanssa ja muokkaa puhettaan saamansa palautteen perusteella.

KIELEN OPPIMINEN

Myös kielen oppimisesta keskusteltaessa halusimme tietoa sekä äidinkielen että vieraan kielen oppimista koskevista käsityksistä. Kuten voi odottaa koehenkilöt pitivät äidinkielen ja vieraiden kielten oppimisprosesseja varsin erilaisina. Lapset oppivat koehenkilöiden käsitysten mukaan äidinkielen matkimalla, nopeasti, vaivattomasti ja automaattisesti.

lapsi oppii ko se niinko automaattisesti kommunikoi ja hakee ympäriltään niinko tietoa lisää niin ko se on niin paljon nopeempaa se oppiminen

Automaattisuus ei kuitenkaan tarkoita koehenkilöiden mukaan sitä, että lapsi voisi oppia kielen ilman ympäristön tukea. Koehenkilöiden käsityksissä korostui nimenomaan kielen oppimisen tai omaksumisen vuorovaikutuksellinen luonne sekä sosiaalisen että kulttuurisen kontekstin merkitys oppimisen onnistumiselle. Kielenoppimisen ja -omaksumisen kontekstisidonnaisuus tuli esille seuraavissa kommentteissa:

ollaan täällä ja kuullaan sitä äidinkieltä et ne tulee siinä kanssakäymisessä et ne oppii ne sanojen merkitykset ja niiden sisällöt

suomen kielen on oppinu varmaan matkimalla ja sitte kuuluu tähän kulttuuriin

Vieraiden kielten oppimisprosessia koskevat näkemykset ja kokemukset olivat vaihtelevia. Yksi näkemys ja kaikille tuttu kokemus oli se, että aikuinen voi oppia vierasta kieltä mekaanisesti pänttäämällä. Kaikki muistivat kouluajoilta kieliopin ja sanaston ulkoaopettelun. On syytä korostaa sitä, että kukaan ei erityisemmin pitänyt tästä tavasta oppia, vaikka moni oli pärjännyt aika hyvin, ainakin todistusarvosanojen mukaan. Tähän pänttäysnäkemukseen liittyi myös se, että oppimateriaalia pidettiin ikään kuin aktiivisena opettavana tekijänä:

aikuiset nii justiisa niinku päntätään siitä kirjasta tietoo

pitäs olla hyviä kirjantekijöitä jotka tekee semmoset kirjat että niitten mukaan oppii

Valtaosa haastattelemistamme oli sitä mieltä, että kieltä oppii parhaiten aidossa kommunikaatiossa kohdekielisessä ympäristössä. Nämä käsitykset esitettiin yleensä varmoina tosiasioina.

paras tapa oppia kieltä on sen kielen käyttäminen

maassa oleskelu on yks erittäin hyvä keino siihen ja erilaisten ohjelmien seuraaminen

mää niinkö imen sen kaiken mitä ne sanoo, mä vaan niinkö matkin heidän puhetyyliä

Vieraiden kielten oppimiseen on koehenkilöiden käsitysten mukaan siis kaksi tietä: formaalinen opiskelu ja aidon kommunikaation kautta tapahtuva oppiminen. Parhaimpana tai tehokkaimpana pidettiin aidon kommunikaation kautta oppimista. Myös sellaiset henkilöt, jotka itse olivat oppineet kieliä formaalisesti ja joiden prosessointi perustui kääntämiseen, olivat sitä mieltä, että oleskelu kohdekielisessä kulttuurissa on paras tapa oppia.

KIELI JA AJATTELU

Kyselimme koehenkilöiltä myös näiden käsityksiä kielen ja ajattelun suhteista. Oletimme etukäteen, että kielen ja ajattelun suhteiden pohtiminen olisi vaikea tehtävä. Yllättävää kyllä koehenkilöillämme oli varsin selkeitä käsityksiä siitä, millainen on kielen rooli ajattelussa. Kielen ja ajattelun suhdetta koskevia käsityksiä erittelevät koehenkilöt jakaantuivat selvästi kahteen ryhmään: niihin, jotka ilmoittivat, että heidän ajatteluun hallitsee kieli, ja niihin, joiden mukaan ajattelussa kuvat ovat etusijalla:

mää ajattelen aika paljon kuvina

mulla menee nopeammin mielikuvitus tai mielikuvat ko sanat tulee perässä niinkö mulla

kyllä joo ajattelen suomeks ja mun mielestä kyllä niinku sanoilla

kyl mä nyt aika pitkälle sanoina ajattelen ja sitte jonkunlaisena sillei ku rupee loksahtelemaa jotkut asiat kohalleen ni rupee muodostumaan silmissä semmosia niinkö tavallaa hierarkioita

todennäköisesti mä ajattelen kielen kautta...äidinkielellä ajattelen

Sellaiset henkilöt, jotka ilmoittivat ajattelunsa olevan kielellistä, pitivät ajattelun kielenä omaa äidinkieltään. Tosin monilla oli sellaisia kokemuksia, että riittävän pitkä oleskelu ulkomailla ja vieraan kielen aktiivinen käyttö tekivät myös vieraalla kielellä ajattelun vähitellen mahdolliseksi. Kokeuksia ulkomailla olosta kuvailtiin esimerkiksi seuraavasti:

mielummin se perustuu kieleen ...tai jos on vähän aikaa ollu ulkomailla ja joutuu puhumaan ni sitte rupee oikeestaa unetki näkemää englanniks et kyl se siihen perustuu

luulis että joka kielessä tulee kuitenkin se vaihe että rupee ajattelemaan sillä kielen sisäisellä logiikalla

Jotta kielen ja ajattelun suhdetta koskevat käsitykset eivät vaikuttaisi liian selkeiltä, voidaan ottaa vielä yksi esimerkki:

ensin kuvia ja sitten kieltä, siis sillä tavalla, mut ne ei varmaan niin irrallisia kuitenkaan oo että ois ensin pelkästään kuvia ja sitten kieltä vaan ehkä semmosta kuvakieltä

MITÄ KIELI ON?

Varsin monen koehenkilön vastauksista ilmeni joko eksplisiittisesti tai implisiittisesti se, että kieli nähdään yleensä järjestelmänä, jolla on oma logiikkansa. Esimerkkinä eksplisiittisesti esitetystä näkemyksestä on seuraava kommentti:

sillä kielellä on tietty rakenne, siinä on tietty kielioppi, siinä on tietyt säännöt

Tämän näkemyksen kehittymiseen on varmastikin olennaisesti vaikuttanut kouluopetus, jossa - ainakin näiden henkilöiden kouluaikoina - kielen eri komponentit on selvästi erotettu toisistaan. Oppitunneilla on pidetty sanapistokkaita, kielioppikokeita jne. Opetuksen rakennekeskeisyys näkyi siinä, että monet koehenkilöt kokivat kielten opiskelun matematiikan opiskelun kaltaiseksi: molemmissa oli kyse sääntöjen ulkoapettelusta.

Aineistosta kävi selvästi ilmi se, ettei kieltä kuitenkaan pidetä neutraalina tai objektiivisena koodina kuten kielentutkimuksen formalistisessa traditiossa on tapana. Koehenkilöiden vastauksissa korostui kielen kiinteä suhde yhtäältä ajatteluun ja toisaalta ympäröivään kulttuuriin. Hyvänä esimerkkinä tästä on koehenkilön vastaus kysymykseen, miten suomen ja englannin kieli eroavat laulun sanoja tehtäessä. Häneltä tiedusteltiin, eikö hänen olisi helpompi tehdä laulun sanoja suomeksi, joka on hänen äidinkieltensä.

se on hankala kielen tasolla tehdä sitä eroa et se on niinku tavallaa kulttuurin tasolla se ero tota noi että ku englannin kieli on populaarikulttuurin kieli tai rockkulttuurin kieli ja suomen kieli taas tota noin yhdistetään tämmöseen humpakieleen

Vastauksesta kävi selvästi ilmi, että kyseisen henkilön käsityksen mukaan eri elämänalueilla on oma kielensä. Tämä käsitys muistuttaa mielenkiintoisella tavalla bahtinilaista kielinäkemystä, jossa myös korostetaan kielen ja sen käyttöympäristön välistä suhdetta. Kielen sosiaalista luonnetta

korostavat Bahtin (1975) ja Voloshinov (1990) ovat kritisoineet formalistisessa traditiossa vallitsevaa näkemystä yhdestä yhtenäisestä kielestä ja esittävät, ettei kielijärjestelmää ole olemassa, vaan se on pelkästään tutkijan luoma abstraktio. Arvostellessaan de Saussuren näkemyksiä Voloshinov (1990: 86) kirjoittaa:

Tällainen järjestelmä on vain abstraktio, valtavan teoreettisen ja praktisen työn tulos. Kielijärjestelmä on kieleen kohdistuvan refleksion tulos, jota ei suinkaan tuota kyseistä kieltä puhuvan yksilön tietoisuus, ja joka ei kuulu lainkaan puhumisen välittömiin päämääriin.

Bahtin (1975) ja Voloshinov (1990) näkevät kielen joukkona historiallisia, sosiaalisia, alueellisia ja tilannesidonnaisia kielimuotoja. Heidän mukaansa kieli on erottamattomasti sidoksissa ideologisiin ilmiöihin, ja eri ideologian alueilla on oma kielensä. Tässä suhteessa Bahtinin ja Voloshinovin näkemykset tulevat lähelle Wittgensteinin kielipeliajattelua, jossa kieltä tarkastellaan tilannesidonnaisina käyttökonventioina.

Koehenkilöiden kielikäsitteitä voidaan tarkastella myös muodon ja merkityksen dikotomian kautta. Havaintojemme mukaan vaikuttaa siltä, että kielestä puhuessaan ihmiset kiinnittävät enemmän huomiota **merkitykseen** kuin **muotoon**. Tärkeänä ei siis pidetä sitä, tuleeko yksilön kielenkäytössä jotkin tietyt formaaliset kriteerit täytetyiksi, vaan olennaisena pidetään ennen kaikkea kommunikaation onnistumista. Tämä näkemys perustui pitkälti koehenkilöiden omiin kokemuksiin vieraskielisestä kommunikaatiosta. Moni oli kokenut, että toisin kuin koulussa vieraskielisessä ympäristössä juuri kukaan ei kiinnittänyt huomiota heidän tekemiinsä kielioppivirheisiin. Päinvastoin, monia oli kehoitettu unohtamaan muodollinen korrektiys ja rohkaistu puhumaan omista ajatuksistaan. Tässä mielessä maallikkokäsityksiä voi pitää kielen funktioita ja etenkin sen kommunikaatiivisuutta korostavina.

KIELITAITO

Kaikki koehenkilöt olivat sitä mieltä, että kielten osaaminen on tärkeää ja välttämätöntä. Yhtenä syynä tähän pidettiin sitä, että suomen kieli koettiin harvinaisena ja ulkomaalaisille vaikeana oppia. Muiden kulttuurien edustajien kanssa kommunikoimisen katsottiin siis edellyttävän vieraiden kielten osaamista. Yleensä pidettiin tärkeänä sitä, että osattaisiin edes yksi kieli

(englanti) niin hyvin, että sitä voisi käyttää lingua francana monikielisisissä viestintätilanteissa.

Mitä hyvä kielitaito on, mitkä ovat sen kriteerit? Kielenopetuksessa on aivan viime vuosiin saakka miltei kritiikittä hyväksytty ajatus, että opetuksen tavoitteena on mystisen syntyperäisen kielenpuhujan taitotasoa. Haastattelimamme koehenkilöt olivat kuitenkin toista mieltä. Hyvän kielitaidon synonyymina ei välttämättä pidetty syntyperäisen puhujan kaltaista kielitaitoa. Pääasiana pidettiin sitä, että puhuja pystyy tekemään itsensä ymmärrettäviksi ja ymmärtämään itse toisten ihmisten puhetta. Lisäksi korostettiin sitä, että jokainen puhuu omalla tavallaan ja ettei ole yhtä ja oikeaa tapaa puhua. Syntyperäisen taso ei siis ole välttämättä edes ihanne, vaikka kielenopetuksessa sitä pidetään yleensä päätavoitteena. Koehenkilöiden mukaan vaihtelu ja moninaisuus on täysin hyväksyttävää ja normaalia niin idiolektisellä, sosiolektisellä kuin dialektiselläkin tasolla puhuttiinpa sitten äidinkiellä tai vieraalla kielellä. Lisäksi monet eivät pelkästään hyväksyneet vaan olivat myös kiinnostuneita erilaisista kielenvariaatioista etenkin murrevaihtelusta.

LOPUKSI

Tutkimuksemme osoitti selvästi sen, että osin ennakko-odotustemme vastaisesti haastateltavamme pystyivät yllättävän hyvin eksplikoimaan käsityksiään kielestä. On syytä korostaa, että kun kyselemme ihmisiltä heidän käsityksistään, olemme periaatteessa tekemisissä heidän kieltä ja sen käyttöä koskevien **intuitioidensa** kanssa. Tämän valossa tietyt valtavirtakielitieteen piirteet alkavat vaikuttaa jossain määrin paradoksaalisilta. Esimerkiksi chomskylaisessa kielitieteessä, jonka kuvauskohteena on ollut juuri syntyperäisen keskivertopuhujan tieto kielestä, ei keskivertopuhujan näkemyksillä ole kuitenkaan ollut minkäänlaista sijaa. Sääntökuvaukset ovat perustuneet kielentutkijan tulkinnoille kuvattavasta ilmiöstä. Sen vuoksi onkin syytä pohtia, onko formaalisen koulutuksen saaneen kielitieteilijän intuitio automaattisesti parempi tai arvokkaampi kuin kielen ”maallikkokäyttäjän” intuitio. Eli olisiko meillä kielentutkijoilla ja -opettajilla jotain opittavaa tai ammennettavaa maallikkojen kielikäsitteistä?

LÄHTEET

- Bahtin, M.M. 1975. *Voprosy literatury i estetiki*. Moskva: Hudozhestvennaja literatura.
- Bahtin, M.M. 1991. *Dostojevskin poetiikan ongelmia*. Helsinki: Orient Express.
- Laurinen, L. & M-R. Luukka (eds.) 1994. *Puhekulttuurit ja kielten oppiminen*. AFinLAN vuosikirja 1994. Jyväskylä: AFinLA.
- Leppänen, S. 1994. Tekstimetaforat: yksi ikkuna tulkintakäsityksiin. In Laurinen & Luukka (eds.) *Puhekulttuurit ja kielten oppiminen*, 53 - 74.
- Ortony, A. (ed.) 1978. *Metaphor and Thought*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Reddy, M. 1978. The conduit metaphor - a case of frame conflict in our language about language. In Ortony (ed.) *Metaphor and Thought*, 284 - 324.
- Voloshinov, V. 1990. *Kielen dialogisuus*. Tampere: Vastapaino.